

CORA REILLYOVÁ

SPÚTANÍ POVINNOSTOU

ZRODENÍ V KRVÍ, VIAZANÍ KRVOU

SPÚTANÍ POVINNOSTOU

Cora Reilly

Copyright ©2015 Cora Reilly

Original title: Bound by Duty by Cora Reilly

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Daniela Gašparová

Redakčná úprava a korektúry: Zuzana Ruttkayová

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-286-5

Cora Reillyová

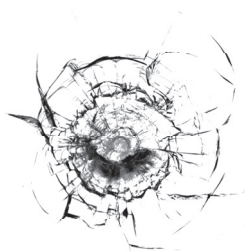
SPÚTANÍ POVINNOSTOU

Zrození v krvi, viazaní krvou.

*Ona je odhodlaná získať si jeho pozornosť a prebudiť v ňom túžbu,
hoci jeho srdce stále patrí zosnulej manželke.*

PREDSLOV

„Neotáčaj sa mi chrbtom. Pozri sa na mňa. Myslím, že si od teba zaslúžim aspoň elementárnu slušnosť, Dante.“

Keď sa obrátil, aby sa mi pozrel do očí, napätie z neho priam sršalo. Hoci ku mne nepodišiel, aspoň sa na mňa konečne pozeral a netváril sa, že som neviditeľná. Jeho modré oči blúdili po mojom odhalenom tele.

V chladnom vzduchu kancelárie mi stvrdli bradavky. No napriek silnému nutkaniu skryť svoje telo pred Danteho neprístupným skúmavým pohľadom som sa do hodvábného župana, ktorý som mala na sebe, nezabalila. Najdlhšie spočinul pohľadom v hornej časti mojich stehien a vo mne skrsla malá iskierka nádeje. „Som tvoja manželka, alebo nie?“

Zvraštil blondé obočie. „Samozrejme, že si.“ V jeho hlase sa ozvala emócia, ktorú som nedokázala prečítať.

„Tak si vezmi, čo ti patrí, Dante. Pomiluj sa so mnou.“

Ani sa nepohol, no jeho oči sklízli na moje zdurené bradavky. Jeho pohľad som na sebe takmer fyzicky cítila. Akoby sa ma dotýkal duch.

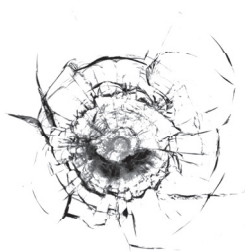
Na pokraji zúfalstva som ho takmer začala prosíkať. Vedela som, že nemá ďaleko od toho, aby sa podvolil. V ten večer som si to s ním chcela poriadne rozdať. „Aj ja mám svoje potreby. Alebo chceš, aby som si radšej našla milenca, ktorý by ťa ušetril týchto starostí a nemusel by si sa ma ani dotknúť?!“ Pochybovala som, že by som niečoho takého bola schopná. Nie, *vedela som*, že ja by som to nedokázala. Tento môj provokačný výstup som považovala za svoju poslednú možnosť. Obávala som sa, že ak naň Dante nezareaguje podľa mojich očakávaní, budem bezradná.

„Nie,“ zahriakol ma ostro a cez jeho masku dokonalosti sa predral náznak hnevu a majetníctva. Zatínajúc sánku zatisol pery a vykročil ku mne. Keď pri mne zastal, chvela som sa túžbou a vzrušením. Napriek tomu, že po mne nesiahol, mala som dojem, že v jeho očiach prebleskol náznak túžby. Hoci to bol iba náznak, stačil na to, aby mi dodal odvalu. Preklenula som vzdialenosť medzi nami, chytila ho za svalnaté plecia a nahým telom som sa pritisla k jeho hrudi. Jeho oblek z drsnej látky sa príjemne obtieral o moje citlivé bradavky a z úst mi unikol tichý vzdych. Tlak v mojom rozkroku bol takmer neznesiteľný. Ako sa na mňa zhora díval, v očiach mu pohrávali malé iskričky. Jednou rukou ma pomaly objal a dlaň si položil na môj driek. Zaplavil ma pocit víťazstva. Dante ma konečne prestal ignorovať.

PRVÁ KAPITOLA

S kutočnosť, že to raz príde, som, samozrejme, vedela. Svoj postoj mi dal otec jasne najavo, už keď pochovávali môjho prvého manžela Antonia. Bola som primladá, aby som zostala sama. Len som nečakala, že mi nového manžela nájde tak rýchlo. A už vôbec by mi nebolo napadlo, že ním bude mafiánsky boss, Dante Cavallaro.

Antoniov pohreb sa konal sotva pred trištvrte rokom. To znamenalo, že moje druhé zásnuby boli na hranici toho, čo sa považovalo za spoločensky vhodné a nevhodné. Napriek tomu, že mama bývala vždy medzi prvými, kto druhých pranieroval za spoločenské prešľapy, na tom, že ani nie po roku od Antoniovej smrti sa mám stretnúť so svojím nastávajúcim manželom, vonkoncom nevidela nič zlé. Antonia som nikdy nemilovala spôsobom, akým žena miluje muža, aj keď boli časy, keď som si to aspoň nahovárala. Avšak naše manželstvo nikdy

nebolo skutočné. Napriek tomu som dúfala, že ma nebudú nútiť vstúpiť do ďalšieho zväzku tak skoro – tobôž, keď som si tentokrát ani nemohla sama vybrať.

„Ó, toľké šťastie, že Dante Cavallaro súhlasil, že si ťa vezme. Mnohých prekvapilo jeho rozhodnutie vziať si za ženu vdovu. Pritom si mohol vybrať z dlhého zástupu vydajachtivých mladých dievčat,“ poznamenala mama, zatiaľ čo mi česala tmavohnedé vlasy. Nechcela tým raniť moje city; len konštatovala holý fakt. Vedela som, že má pravdu. Všetci to vedeli.

Muž v Danteho postavení sa nemusel uspokojovať so zvyškami po inom, nižšie postavenom mužovi. Rovnaký názor mala zrejme väčšina ľudí, a napriek tomu som sa za neho mala vydať *ja*. Pritom som o niekoho takého vplyvného a prefíkaného, ako bol Dante Cavallaro, ani nestála. Najradšej by som ostala sama, aj keby to malo byť iba preto, aby som ochránila Antoniovo tajomstvo. Ako mám ďalej hrať hru, na ktorú som sa podujala? Dante bol známy tým, že každé klamstvo skôr či neskôr prekukne.

„O dva mesiace sa stane bossom chicagskej vetvy, a keď sa za neho vydáš, budeš najvplyvnejšou ženou Chicaga a celého Stredozápadu. Navyše, ak sa budeš naďalej priatelieť s Ariou, budeš mať kontakty aj v New Yorku.“

Ako obvykle, mama už myslela niekoľko krokov dopredu a plánovala, ako ovládneme svet, zatiaľ čo ja som ešte ani nestihla spracovať skutočnosť, že sa mám vydať za bossa. Bolo to pre mňa príliš nebezpečné. Niežeby som nebola dobrá klamárka. Za tie roky manželstva s Antoniom som mala dosť priestoru sa v tom neustále zlepšovať. Lenže medzi klamaním ostatných a klamaním vlastného manžela

bol priepastný rozdiel. Cítila som, ako sa vo mne opäť prebúdzal hnev voči Antoniovovi. Za posledné mesiace sa mi to stávalo dosť často. V tejto situácii som sa ocitla kvôli nemu!

Mama urobila krok vzad a nevedela sa vynadávať na svoju prácu. Vďaka jej šikovným rukám mi tmavé vlasy padali cez plecia a chrbát v jemných lesklých kučierkach. Postavila som sa. Na túto príležitosť som si vybrala krémovú puzdrovú sukňu po kolená, do ktorej som si zapravila slivkovomodrú blúzku a doladila ich jednoduchými čiernymi lodičkami. S výškou stosedemdesiattri centimetrov som patrila medzi najvyššie ženy v chicagskej mafii a mama sa prirodzene obávala, že ak by som si obula topánky na vysokom opätku, Danteho by som tým istotne odradila. Nemala som náladu začať jej vysvetľovať, že Dante je minimálne o trinásť centimetrov vyšší než ja a ani na vysokých opätkoch by som ho neprevýšila. Navyše, nestretneme sa po prvýkrát. Už sme sa predsa videli na spoločenských akciách mafie a pred tromi mesiacmi sme spolu dokonca chvíľu tancovali na Ariinej svadbe. Vždy sme však svoje rozhovory obmedzovali len na zdvorilostné frázy a ani zďaleka som nemala pocit, že by Dante o mňa javil záujem. Bolo však o ňom všeobecne známe, že si od ľudí drží odstup, takže ktovie, čo si premietal v hlave v skutočnosti.

„Chodil vôbec s niekým od smrti svojej ženy?“ spýtala som sa. Takéto klebety sa u nás zvykli veľmi rýchlo rozniešť a možno som ju len nezachytila. Staršie ženy v našej rodine boli medzi prvými, kto prepieral špinavú bielizeň druhých ľudí. Úprimne, klebetenie patrilo k hlavnej náplni života väčšiny z nich.

Mama sa smutne usmiala. „Oficiálne nie. Povráva sa, že sa dodnes cez smrť svojej manželky nepreniesol, hoci sú to už viac než tri roky.

A keďže sa má stať bossom chicagskej vetvy, musí prestať lipnúť na spomienkach. Život ide ďalej a je načase splodiť dediča.“ Položila mi ruky na plecia a žiarivo sa na mňa usmiala. „A ty mu porodíš krásneho syna, zlatko.“

V momente mi stiahlo žalúdok. „No dnes ťažko.“

Mama so smiechom pokrútila hlavou. „Čoskoro. Svadba je už o dva mesiace.“ Keby to bolo na mojich rodičoch, manželstvo by sa bolo uskutočnilo už pred niekoľkými týždňami. Asi sa báli, že si to Dante rozmyslí.

„Valentina! Livia! Už je tu! Práve zaparkoval!“ zvolal ocko.

Mama zatlieskala a veselo na mňa žmurkla. „Postaráme sa o to, aby na tú svoju ženu konečne zabudol.“ Zostávalo len dúfať, že niečo podobne nemiestne nepovie aj rovno pred Dantom. Kráčala som za ňou dolu po schodoch a pokúšala som sa tváriť čo najsofistikovanejšie. Dvere mu otvoril ocko. Už si ani nepamätám, kedy naposledy šiel môj otec niekomu *osobne* otvoriť. Zvyčajne to nechával na mamu, mňa alebo našu slúžku. V tejto chvíli bolo zjavné, že aj on horí nedočkavosťou. Naozaj musel dávať takto okato najavo, že sa ma zúfalo snaží opäť za niekoho vydať? Cítila som sa ako posledné šteniatko z vrhu v obchode so zvieratami, kde sa už nevedia dočkať, kedy sa ma strasú.

Danteho blondéne vlasy sa objavili vo dverách presne vo chvíli, keď sme s mamou zastali uprostred predsieni. Vonku snežilo a v jeho vlasoch sa pod jemným závojom zo snehových vločiek trblietali zlatisté odtiene. Chápala som, prečo niektorých ľudí Ariino manželstvo s Lucom sklamlalo. Zato ona s Dantom by mohli tvoriť vysnívaný zlatovlasý pár.

Ocko otvoril dvere so širokým úsmevom na tvári. S Dantom si potriasli ruky a pošepkali si pár slov. Mama po mojom boku bola vo vytržení. Keď Dante s ockom konečne vyrazili za nami, nasadila jeden zo svojich amerických úsmevov a ja som rozťahla pery do úsmevu, ktorý sa tomu maminmu sotva vyrovnal.

Ako prikazovala tradícia, Dante najprv pozdravil moju mamu. Uklonil sa, pobožkal jej ruku a až potom sa otočil ku mne. Mne venoval iba strohý úsmev, ktorý sa jeho oči ani nedotkol, a tiež ma pobožkal na ruku. „Valentina,“ povedal svojím vyrovnaným, neutrálnym hlasom.

Z môjho pohľadu bol Dante nadpriemerne fyzicky príťažlivý muž. Bol vysoký, primerane svalnatý, vždy dokonale oblečený – dnes v tmavosivom trojdielnom obleku a bielej košeli so svetlomodrou kravatou. Husté blond vlasy mal jemne sčesané dozadu. Všetci ho prezývali Ľadový princ a z našich krátkych stretnutí mi bolo jasné, že na to mali pádny dôvod.

„Rada ťa opäť vidím,“ povedala som a mierne som naklonila hlavu nabok.

Dante pustil moju ruku. „Podobne.“ Svoj prázdny pohľad obrátil na môjho otca. „Rád by som sa s Valentinou porozprával osamote, ak dovoľíte.“ Ako obvykle, na zdvorilostné lichôtky nebol čas.

„Samozrejme,“ povedal otec dychtivo. Chytil mamu pod pazuchu a okamžite ju viedol preč. Nebyť toho, že som už bola vydatá, určite by ma za žiadnych okolností nenechali s nejakým chlapom osamote. Takto si zrejme mysleli, že už nie je potrebné chrániť moju počesť. A ja som im nemohla povedať, že sme s Antoniom spolu nikdy nespali. Nemohla som to prezradiť nikomu a už vôbec nie Dantemu.

Keď naši zmizli v otcovej pracovni, Dante sa obrátil na mňa. „Predpokladám, že ti moja ponuka vyhovuje.“

Pôsobil na mňa tak zdržanlivo a strojene. Akoby potláčal všetky svoje emócie, ktoré ukrýval tak hlboko, že k nim nedokázal preniknúť ani on sám. Premýšľala som, do akej miery za to môže smrť jeho manželky a nakoľko je za tým jeho vlastná povaha.

„Áno,“ odpovedala som v nádeji, že si nevšímne, aká som z neho nervózna. Pokynula som na dvere vľavo. „Čo keby sme si sadli a porozprávali sa?“ navrhla som.

Dante prikývol a tak som ho doviedla do obývačky. Ja som si sadla do sedačky a Dante sa usadil do kresla oproti mne. Čakala som, že sa posadí vedľa mňa. Jemu však zjavne vyhovovalo držať si odo mňa čo najväčší odstup. Po tom, ako mi pobožkal ruku, si dával pozor, aby sa ma viac nedotkol. Asi to považoval za nevhodné, kým nie sme svoji. Teda aspoň som v to dúfala.

„Tvoj otec ti už určite povedal, že naša svadba je naplánovaná na piateho januára.“

V jeho hlase som hľadala náznak smútku alebo nostalgie, no nebolo v ňom nič. Vôbec nič. Položila som si ruky do lona a prsty prepľietla do seba. Pokúšala som sa tak zabrániť, aby si Dante všimol, ako sa mi triasli. „Áno. Oznámil mi to pred pár dňami.“

„Uvedomujem si, že ešte nie je ani rok po pohrebe tvojho manžela, ale môj otec odchádza na konci roka do dôchodku a očakáva, že keď ho nahradím, budem už ženatý.“

Vtom som pocítila, ako mi hrud' zvierajú potláčané emócie a sklopila som zrak. Antonio síce nebol dobrý manžel, vlastne manželom nebol vôbec, ale bol to môj priateľ a poznala som ho celý svoj život.

A práve preto som súhlasila, že si ho vezmem za muža. Bola som však poriadne naivná. Netušila som, čo v skutočnosti znamená vydať sa za muža, ktorý nemá záujem o ženy, a teda ani o mňa. Chcela som mu pomôcť. Mafia homosexuálov netolerovala. Keby sa niekto dozvedel, že Antonia priťahujú muži, boli by ho zabili. Keď ma požiadal o pomoc, neváhala som a potajomky som dúfala, že si ho časom získam. Nádejala som sa, že sa postupne zmení a budeme žiť ako skutoční manželia, no veľmi rýchlo som stratila aj tú poslednú nádej.

Preto keď Antonio zomrel, môjmu škodoradostnému, sebeckému ja sa uľavilo. Dúfala som, že si tak konečne budem môcť slobodne nájsť muža, ktorý ma bude milovať, alebo aspoň po mne túžiť. Tieto myšlienky mi bežali skôr v pozadí a vždy som mala výčitky, keď ma prepadli. Napriek tomu som to považovala za novú príležitosť. Možno mi druhé manželstvo konečne privedie do života muža, pre ktorého budem znamenať viac než len nutné zlo.

Dante si moju mlčanlivosť zrejme vysvetlil inak. „Ak je to pre teba príliš skoro, môžeme tie prípravy zrušiť.“

Mama by ma zabila a ocka by zrejme porazilo. „Nie,“ vyhrkla som. „Nevidím v tom problém. Len som sa na chvíľu stratila v spomienkach.“ Usmiala som sa naňho. On mi však úsmev neopätoval a len sa tam na mňa díval tým svojím chladným, skúmavým pohľadom.

„Výborne,“ hlesol napokon. „Rád by som s tebou prebral prípravy a postup pred samotnou svadbou. Dva mesiace ubehnú ako voda, ale keďže to nebude nič veľkolepé, mali by sme to bez problémov zvládnuť.“

Prikývla som. Sčasti som bola smutná, že pôjde o skromnú svadbu, ale fakt je, že takto skoro po Antoniovej smrti by čokoľvek pompéznejšie pôsobilo nevhodne. Navyše v prípade nás oboch išlo o druhé manželstvo, takže trvať na okázalej hostine by bolo naozaj smiešne.

„Prečo si si vybral práve mňa? Určite si mal na výber z viacerých vhodných adeptiek.“ Premýšľala som nad tým od chvíle, keď mi otec povedal o jeho dohode s Dantom. Vedela som, že je to otázka, ktorú by som sa nemala pýtať. Keby tu bola mama, spravila by mi pre jej nemiestnosť scénu.

Dante sa tváril stále rovnako. „Samozrejme. Otec mi navrhol aj tvoju sesternicu Giannu, nechcel som však za manželku niekoho, kto je sotva plnoletý. Bohužiaľ, väčšina žien v dvadsiatke je už vydatá a väčšina vdov je staršia než ja alebo už má deti, čo je pre muža v mojom postavení neprijateľné, ako iste chápeš,“ vysvetlil.

Prikývla som. Pri hľadaní vhodného manžela existovalo toľko pravidiel etikety, najmä pre muža v Danteho postavení, a práve preto toľkých šokovalo, keď sa dozvedeli, že jeho nastávajúcou budem ja. Týmto mojím rozhodnutím Dante stúpil na otlak mnohým.

„Takže si bola pre mňa jediná logická voľba. Pravdaže, na môj vkus si aj ty príliš mladá, ale s tým už nič nenarobíme,“ dodal.

Na okamih ma jeho bezcitné uvažovanie celkom umlčalo. Hoci som už nebola taká naivná ako kedysi, dúfala som, že si ma Dante vybral sčasti aj preto, že ho priťahujem, páčim sa mu alebo som pre neho aspoň do istej miery zaujímavá. Lenže po tomto jeho chladnom odôvodnení vo mne zhasla aj poslednú iskierku nádeje.

„Mám dvadsaťtri rokov,“ namietla som prekvapivo pokojne. Možno sa Danteho odmeranosť preniesie aj na mňa. Ak to takto pôjde ďalej,

razom sa zo mňa stane ľadová kráľovná. „Podľa našich nepísaných pravidiel vstupu do manželstva to nie je až tak málo,“ zdôraznila som.

„Si o dvanásť rokov mladšia než ja. To je viac, ako by som si prial,“ namietol.

Jeho zosnulá manželka bola od neho iba o dva roky mladšia a ich manželstvo trvalo takmer dvanásť rokov, až kým nezomrela na rakovinu. Napriek tomu to vyznelo, akoby som ho do tohto manželstva nútila ja. V našom svete bolo bežné, že si muži našli mladé milienky, keď ich manželky zostarli, a napriek tomu bol Dante nespokojný s tým, že som príliš mladá.

„Tak potom si musíš zobrať za ženu niekoho iného. Ja som ťa o sobáš nežiadala,“ vyhrkla som neuvážene. Len čo som tie slová vyšplechla, priložila som si ruku na ústa a s Dantom sa nám stretli pohľady. V jeho tvári však nebolo badať ani najmenší náznak hnevu. Vlastne v nej nebolo badať *nič*. Tváril sa rovnako ako vždy. Mal kamenný výraz bez emócií. „Prepáč. To bolo odo mňa veľmi neslušné. Nemala som to takto povedať.“

Dante pokrútil hlavou. Na hlave mu neodstával jediný vlások. Na nohaviciach nemal jedinú smietku, a to aj napriek tomu, že bol november a vonku snežilo. „Nič sa nedeje. Nechcel som ťa uraziť,“ prehodil sucho.

Kiežby neznel tak ľahostajne. S tým som však nemohla nič robiť, aspoň nie dovtedy, kým sa nevezmeme. „Neurazil si ma. To ja sa ospravedlňujem. Nemala som na teba tak vyletieť,“ odvetila som.

„Vráťme sa k meritu vecí. Je tu ešte pár detailov, ktoré musíme doladiť, a žiaľ, dnes večer mám naplánované stretnutie a zajtra skoro ráno odlietam,“ pokračoval.

„Letíš do New Yorku na Matteove a Giannine zásnuby, však?“ Moja rodina pozvánku nedostala. Rovnako ako na Ariin zásnubný večierok, aj sem boli pozvaní len najbližší príbuzní a capovia newyorскеj a chicagskej mafie. Úprimne, vlastne som bola aj rada. Bola by to prvá spoločenská akcia, na ktorej by som sa objavila po tom, ako sme s Dantom oznámili svoje zásnuby. Na každom kroku by ma sprevádzali klebety a zvedavé pohľady.

V jeho očiach prebleskol náznak prekvapenia, no vzápätí sa mu vytratil z tváre. „Áno, presne tak,“ prisvedčil.

Siahol do vrecka saka a podal mi malú zamatovú škatuľku. Vzala som si ju a otvorila. Vo vnútri bol diamantový zásnubný prsteň. Len pred niekoľkými týždňami som si sňala z prstov obrúčku a zásnubný prsteň, ktoré som dostala od Antonia. Aj tak pre mňa veľa neznamenalí.

„Dúfam, že sa ti to prevedenie páči,“ poznamenal Dante.

„Áno, ďakujem,“ hlesla som. Po krátkom zaváhaní som prsteň vybrala zo škatuľky a nastokla si ho na prst. Dante mi nijako nenaznačil, že by to chcel urobiť miesto mňa. Pohľad mi skĺzol na jeho pravú ruku a v tom momente mi zovrelo žalúdok. Stále mal na ruke obrúčku. Zaplavila ma ďalšia zvláštna vlna sklamaní. Ak ju nosil aj po takom dlhom čase, musel byť do svojej mŕtvej ženy stále zamilovaný. Alebo ju nosil iba zo zvyku?

Všimol si môj pohľad a po prvý raz na sekundu zložil z tváre svoju masku. No bol to taký krátky okamih, že som si nebola istá, či sa mi to iba nezazdalo. Neodznalo nijaké vysvetlenie ani ospravedlnenie, ale od muža, ako je on, som to vlastne ani nečakala.

„Tvoj otec chce, aby sme si ešte pred svadbou niekam spoločne vyšli. Všetci sme sa zhodli na tom, že zásnubný večierok nebude

potrebný...“ Zaujímavé, že mňa sa na to nikto nepýtal, ale vlastne ma to ani neprekvapilo. „Navrhujem, aby sme sa spolu zúčastnili každoročného vianočného večierku u Scuderiovcov,“ pokračoval.

Moja rodina odnepamäti navštevovala Scuderiovcov vždy v prvú adventnú nedeľu. „To znie ako rozumný nápad,“ súhlasila som.

Dante sa na mňa chladne usmial. „Tak sme dohodnutí. Ešte dám tvojmu otcovi vedieť, kedy ťa prídem vyzdvihnúť,“ oznámil.

„Pokoje to môžeš povedať mne. Mám vlastný telefón a dokonca ho viem aj používať,“ zahlásila som ironicky.

Dante sa na mňa ostal dívať. Na sekundu sa mu v tvári mihol náznak pobavenia. „Jasné. Ak si to praješ,“ prisvedčil a vytiahol z vrecka mobil. „Aké máš číslo?“

Skôr ako som mu ho nadiktovala, chvíľku mi trvalo, kým sa mi podarilo potlačiť neslušný výbuch smiechu.

Keď si ho našiel, strčil si mobil späť do saka a bez ďalšieho slova sa postavil. Hneď na to som vstala aj ja a pustila som sa do uhládzania pomyselných záhybov na sukni, len aby som naučenou zdvorilosťou zakryla svoje podráždenie.

„Ďakujem za tvoj čas,“ povedal formálne. Naozaj som dúfala, že sa po svadbe viac uvoľní. Nebýval vždy taký zdržanlivý. Počula som príbehy, ako si vybojoval postavenie nástupcu po svojom otcovi alebo ako si dokázal efektívne poradiť so zradcami a nepriateľmi. Za jeho správaním ľadového princa sa skrývalo niečo temné a divoké.

„Rado sa stalo.“ Zamierila som k dverám, no Dante ma predbehol a podržal mi ich. Poďakovala som a vstúpila do predsieni. „Zavolám rodičov, aby sa s tebou rozlúčili.“

„Vlastne... rád by som sa ešte pred odchodom porozprával s tvojím otcom. Osamote.“

Keďže z jeho výrazu sa nedalo nič vyčítať, radšej som sa o to ani nesnažila. Prešla som na koniec chodby a zaklopala na dvere otcovej pracovne. Hlasy vo vnútri stíchli a o chvíľu mi otec otvoril dvere. Mama stála hneď za ním. Podľa jej výrazu som vedela, že sa ma chystá zasypať otázkami, no keď videla, že Dante stál tesne za mojím chrbtom, zháčila sa.

„Dante by sa ešte s tebou rád porozprával,“ predniesla som a otočila sa k Dantemu. „Vidíme sa na vianočnom večierku,“ podotkla som. Napadlo mi, že by som ho mohla pobožkať na líce, no vzápätí som tú myšlienku zavrhla. Namiesto toho som sa len usmiala a s miernym úklonom hlavy som odkráčala preč.

Počula som, ako mi za päťami klopajú mamine opätky. Netrvalo dlho a už kráčala vedľa mňa. Chytila ma pod pazuchu a začala vyzvedať: „Tak čo? Ako to šlo? Dante nevyzeral veľmi nadšene. Niečím si ho urazila?“

Pozrela som sa na ňu. „Samozrejme, že nie. Dante má v tvári vždy jeden a ten istý výraz.“

„Psst.“ Mama sa obzrela. „Čo ak ťa začuje?“

Nemala som dojem, že by mu na tom záležalo.

Mama mi skúmavo hľadela do tváre. „Mala by si byť šťastná, Valentina. Takýto manžel je výhra v lotérii a som si istá, že pod Danteho chladným zovňajškom sa skrýva vášnivý milenec,“ utešovala ma mama.

„Mami, prosím ťa...,“ zahriakla som ju. V živote som musela pretrpieť dve mamine prednášky o sexe: prvú, keď som mala pätnásť a pokúšala sa mi vysvetliť, ako prichádzajú na svet deti, hoci som už dávno vedela, ako to funguje. Pravdou je, že aj na katolíckej

dievčenskej škole sa tieto informácie skôr či neskôr dozviete. Jej druhá prednáška nasledovala tesne pred svadbou s Antoniom. Tretiu by som už zaručene neprežila.

Dúfala som však, že sa nemýli. Vďaka Antoniovmu nezáujmu o ženské pohlavie som nikdy nemala možnosť zistiť, aké to je, keď má žena vášnivého milenca, vlastne akéhokoľvek milenca. Nevedela som sa dočkať, kedy konečne prídem o panenstvo, aj keby som sa tým mala vystaviť riziku, že Dante odhalí, že moje prvé manželstvo bolo len naoko. To budem riešiť, až keď to príde.

